

— И азъ тъй каза Малама.

А това каго казувахъ виждахъ ся че едвамъ можавъ да ся държатъ сѣднали.

Часътъ около десѣтъ на нощтъ (по Европейскы) двамата злодѣйци бѣхъ заспали наблегнати на трапезѣтъ, и хъркахъ.

Младото корабарче, на което Малама казуваше Къдре, въздраси по сълѣжѣ на горѣ и ся намѣри предъ Н. Воитиди.

— Какъ е? (каза старецътъ)

— Пріятелитѣ сѣ на рогозкѣ....

— Ами момата?

— Сега ще ѝ отворѣхъ вратата.

— Че не сѣ ли ключевѣтъ у тѣхъ?

— У тѣхъ сѣ, ама азъ ще ги вземъ отъ джебевѣтъ имъ.

— Течи, кога е тъй отвори ѝ вратата и турѣ пакъ ключевѣтъ въ джебевѣтъ имъ.

Корабарчето ся притече и извърши което му бѣше заповѣдалъ старецътъ Воитиди. И доведе Якхъ при него.

— За име Божіе! избавѣте мя.... рече тѣя.

— Мълчи! каза Н. Воитиди. Мълчи! Ако искашь да ся отрвешъ....

— Паднахъ съмъ въ ногтіете на діавола.

— Мълчи! Мълчи! сѣдни тука до мене, приповтори старецътъ. Видишь че вмѣсто да ся отдалечаваме отъ Цариградъ, ный ся връщамъ пакъ за тамъ.

— Наистинѣ, (каза младыйтъ кораберинъ) азъ гледамъ че ный отколъ ще да сме ся върнали за Цариградъ.

— Боже мой! Боже мой! рече старецътъ Воитиди. Стори да стигнахъ съ врѣме. Къдрю! Ела тука дръжъ кормилото!

Къдрю послуша.